SANTUARI SANT ANTONI DE PÀDUA Franciscans, C. Santaló, 80 – 08021 Barcelona

butlletí

PA DE SANT ANTONI

Num. 7 Any 2

25 de Desembre 2017 Nadal

Jesuset formós,
el meu cor us adora,
claror dels meus ulls,
estel de la meva glòria.

El meu cor sempre us diu
la mateixa cosa,
però ja us diu prou
si el vostre l'escolta.

Trobador novell,
només sé una troba,
el meu llaüt és petit,
té sols una corda
i el meu pit un sol
amor que el devora.

Com el vent que xiula
i el mar que brama,
la fulla que es mou
i l'aigua que brolla
i el zèfir que riu
tot besant la rosa,
com el cant del rossinyol
i el plor de la tórtora,
l'amor quan és gran
només té una nota.

BON NADAL I FELIÇ ANY NOU

EDITORIAL

Aquest any ha estat un any molt joiós per als que, des de fa poc, se'ns va encomanar tirar endavant l'obra social del Pa de sant Antoni:

Per una banda, hem vist créixer el nombre de persones voluntàries que col·laboren per fer possible dur a terme aquest servei.

Les moltes aportacions que, de forma desinteressada, heu fet arribar a aquesta obra social.

L'agraïment d'aquelles persones a les que hem pogut ajudar, escoltant-les, o bé oferint-los algun tipus d'ajut, tant material com immaterial.

D'altra banda, estem molt contents perquè tres persones han demanat ser admesos en l'orde de Franciscans Seglars.

També, tres de nosaltres, estem molt contents i agraïts al Bon Déu d'haver fet la professió de vida evangèlica a l'orde franciscà seglar, el dia de Santa Isabel d'Hongria, patrona de l'orde.

Tot això ha estat un recolzament molt gran per a nosaltres, per donar-nos forces per seguir el camí que ens marca el Papa Francesc en la I jornada mundial dels pobres "*No estimem en paraules si no amb obres*".

L'amor no admet excuses: aquell que vol estimar com Jesús estima, ha de fer seu el seu exemple; especialment quan es tracta d'estimar els pobres.

Això és possible si comprenem que la vida dels deixebles de Jesús s'ha de manifestar en una fraternitat i solidaritzant-nos amb els pobres com *benaurats* i *hereus* del Regne del Cel que són.

No podem pensar en els pobres como els destinataris d'una bona obra de voluntariat per fer un cop a la setmana, i menys encara fer uns gestos improvisats de bona voluntat per tranquil·litzar les nostres consciències.

Seguim l'exemple de sant Francesc, testimoni de la veritable pobresa. Ell, precisament perquè mantingué els ulls fixes en Crist, fou capaç de reconèixer-lo i servir-lo en els pobres.

Des del servei social procurem, amb gran dificultat, identificar de forma clara la pobresa. Que ens interpel·la cada dia amb les seves moltes cares marcades pel dolor, la marginació, l'opressió, la violència, la tortura i l'encarcerament, la guerra, la privació de la llibertat i de la dignitat, deguts a la ignorància i l'analfabetisme, per les malalties i la manca de treball, la esclavitud, l'exili i la misèria i per la migració forçada.

Amb l'agraïment de tots aquells que hem pogut donar suport, us desitgem un molt FELIÇ NADAL !!!

Lluis Viñas ofs

NADAL I SANT FRANCESC

Quan s'acosta Nadal, les comunitats cristianes tenim el costum de preparar el Pessebre. Una representació de l'esdeveniment que ha canviat la història de la humanitat. En efecte, ja no es podrà dir mai més, allò que l'Eclesiastès (antic Qohélet) ensenyava (Qo 1, 10): «no hi ha res de nou sota el sol». Doncs, què hi pot haver de més nou en el món que una Verge que engendra i dóna llum a un Déu, i unes aparences de tros de pa amagant tota una divinitat?

Heus aquí el veritable "New Age", començat fa més de dos mil anys; res a veure amb el pas a la constel·lació d'Aquàrium de fa uns anys... Sí, és Nadal, deixem-nos doncs estar de "reikis", de "xakres", de "kundalins" i d'altres potser respectables però insuficients antigalles...

Cert, les imaginacions dels vells pagans havien creat mites on, de manera ben fosca i confosa, parlaven de relacions meravelloses entre humans i divinitats...

Això ens demostra l'aspiració que tota la humanitat portava al cor, una aspiració col·lectiva que assenyalava de lluny la realitat, per fi acomplida en aquesta benaurada nit de Nadal...

Però, d'on surt aquest costum de fer Pessebres? Bé doncs, els Cristians, n'hem de donar gràcies a sant Francesc. Va ser ell que va tenir la idea en aquella nit de Nadal de l'any 1223, quan arribant a la vila de Greccio va voler que, en memòria del Naixement de Déu fet home, se celebrés la Missa en un estable. Allí hi havia un bou, una menjadora plena de palla i una somera. El Nen Jesús era l'Eucaristia que un frare sacerdot va consagrar a la Missa allí celebrada; Francesc, com a diaca, havia llegit

l'Evangeli del Naixement. De seguida, va córrer la notícia que un dels frares havia vist el Nen Jesús viu i jagut a la menjadora... A partir d'aquesta memorable nit, els habitants de Greccio faran cada any el Betlem i darrera d'ells, fins avui, tots els catòlics... Quina idea més genial tingué el nostre Sant! Doncs és ben veritat que les accions divines gaudeixen d'una actualitat eternament present: el Nen Jesús, la Creu, la glòria de la Resurrecció, són avui aquí i ara mateix...

Com ens ho ensenya el Concili Vaticà II (GS n° 22), Déu, mitjançant la seva Encarnació, s'ha unit, d'una certa manera, a tot home... I això, perquè el Déu únic i veritable és AMOR, i si és Amor és perquè és TRINITAT... Efectivament, perquè hi hagi amor cal una relació de persones. Doncs, encara avui i sempre, en la menjadora de Betlem (casa del pa en hebreu), en l'Eucaristia, aquest AMOR redemptor es dóna a tothom; sí, a tots, des del nen petit fins al savi de cent anys... És clar, a la nostra vanitat, aquest ésser diví li sembla massa humil, massa pobre, massa senzill... No obstant, així és el nostre Déu:

pacífic i bo, veritablement Totpoderós, incomprensiblement Absolut... És el misteri que sant Francesc ens convida a celebrar, adorant Déu fet home a fi i efecte que l'home rebi la divinitat. L'amor d'aquest Infant passa a nosaltres fent-nos estimar Déu, amb tot el nostre cor i amb totes les nostres forces. L'Eucaristia és el lloc on s'expressa de manera més íntima aquest Amor, doncs és allí on Déu manifesta inefablement que Ell també ens estima amb tot el Seu esser.

Com ens ho insinua sant Pau (Col 3, 11), aquest AMOR DIVÍ ens divinitza a tots i a tot...

Aleshores, no hi ha cap dificultat per convertir el llop en anyell, encara que de moment només sigui per instants... Un gran enemic de l'Església i de Crist, en un benaurat instant d'aquests, podia parlar així de la Verge Mare: "No hi ha hagut mai cap altra dona que hagi tingut un Déu per a ella sola, un Déu petitet, que hom pot prendre als braços i cobrir de petonets, un Déu calentet que somriu, que respira... un Déu que hom pot tocar i que riu.." (J. P. Sartre, presoner dels alemanys - Nadal de 1940)

Germanes i germans, mirem-nos-ho bé, això és ja el Cel a la terra... Bon Nadal a tots i a totes, a l'escola de sant Francesc!

Fr. Dysmas – Joseph, osb

SANT ANTONI I MARIA

Sant Antoni, com bon franciscà, tenia una intensa espiritualitat mariana. Es veu en els seus sermons, on sovint parla de Maria amb molta unció i devoció; hi comenta amb gran visió teològica i espiritual, els misteris de la Mare de Déu: la seva concepció, el naixement, l'anunciació, la seva maternitat divina, les seves virtuts, els seus dolors i alegries, el seu esperit d'oració...

Només el nom de Maria, ja evoca en ell sentiments profunds. Ell sap que en la cultura hebrea, el "nom" és la persona mateixa, i no només un distintiu que se li aplica per a identificar-la.

Partint de la paraula de l'Evangeli: "El nom de la Verge era Maria" (Lc 1, 27), defineix aquest nom; o sigui que és una definició de la mateixa persona de Maria*: aquest nom és dolcíssim, reconforta el pecador, que només pronunciant-lo se sent acollit i ple d'esperança.*

Diu també: *el vostre nom, Senyora, és un sospir de l'ànima..., perfum d'unció, alegria del cor, mel a la boca, melodia per les oïdes.*

Compara el nom de Maria –ella mateixa–, amb una torre de refugi, un lloc reconfortant i d'esperança per a tots els homes.

Sant Antoni té unes exaltacions marianes místiques molt formoses, per exemple:

"*Jesús, Fill de Maria, diu de la seva bellesa de la seva Mare, glossant el Càntic dels Càntics: Vós sou bella, amiga meva, suau i graciosa com*

Jerusalem (Cant. 6, 4); bella per la humilitat, amiga per la caritat, suau per la contemplació, graciosa per la virginitat, com Jerusalem on hi habita Déu". Hi habita de manera que Maria pot dir: Aquell qui m'ha creat reposa dins la meva tenda, és a dir, en el meu ventre".

Podem acabar amb una de les oracions que el sant de Lisboa i de Pàdua, dedica a Maria:

Senyora nostra, única esperança,
il·lumineu la nostra ment amb l'esplendor de la vostra gràcia,
purifiqueu-la amb el candor de la vostra puresa,
aixoplugueu-la amb el caliu de la vostra presència.
Reconcilieu-nos a tots nosaltres amb el vostre Fill Jesús.
Amén.

Fr. Josep Massana, ofs

EL ARTE DEL CONSUELO II

(*Lo que sienta bien al cuerpo y al alma).*
*Libro de Anselm Grün. Editorial Sal Terrae 2013. ISBN: 978-84-293-2056-5*Los "diez consuelos personales de Anselm Grün": "*Caminar"* es uno de ellos. Lo que no significa ir hablando todo el rato ni dejar de hacer paseos en solitario. Pero sí que creo realmente cierto que es en la naturaleza, sobre todo en la alta montaña, junto a un pequeño lago, donde el alma encuentra la quietud para sincerarse, para expresar sus más íntimos sentimientos, para abrirse a otra alma que late al unísono que la nuestra y crear esos lazos de compenetración que te hacen ya sentir feliz por el mero hecho de estar allí. La paz, el sosiego se apoderan de nuestro corazón, de hecho no hace falta decir nada. Contemplamos la maravilla de la Creación Divina con un sosiego realmente indescriptible. De hecho hemos entrado en el segundo de los consuelos: "*En la naturaleza, en sintonía contigo mismo*", que nos conduce a una de las reflexiones más trascendentes para San Francisco y para todos sus seguidores. El experimentar a Dios en la naturaleza, como tan bien nos muestra el gran maestro Richard Wagner en su obra culminante: "Parsifal". En el fragmento de "Los encantos del Viernes Santo", cuando Parsifal pregunta a Gurnemanz cómo puede estar el prado tan brillante, las flores tan

hermosas en el día que el Señor ha ofrecido su vida, clavado en una cruz, para redención de la humanidad. ¿No debería la naturaleza llorar y marchitarse con tristeza? Y Gurnemanz le contesta: "Ya ves que no es así. El contrito llanto del pecador es el que hoy, como suave rocío, impregna campos y prados convirtiéndolos en fructíferos. Todos los seres siguen ahora con inmensa alegría el paso del Redentor y le ofrecen una oración. Y como ya no puede verle en el Calvario, es hacia el hombre redimido hacia quien gira la mirada. Este, liberado ya de culpa y de temor, se le aparece puro gracias al gran amor de Dios. Todo siente, pues, el agradecimiento, también los que nacen y pronto mueren y la naturaleza, pura ya, vive la inocencia de este día". En la naturaleza experimenta el hombre a Dios. El cántico de San Francisco a la Naturaleza, el hermano sol, la hermana luna, la tierra, el agua…

Así va explicando Anselm Grün sus diez consuelos personales. Cada uno de ellos daría pie para una profunda reflexión: "La música: un camino hacia el fondo del alma", "El juego: calmar un profundo anhelo" que, aunque al principio nos sorprende, vamos comprendiendo que también constituye una escuela de aprendizaje. "El juego, dicen los filósofos, se encuentra en el inicio de toda cultura y surgió en sus comienzos de la religión… La sagrada seriedad del juego que discurre ordenadamente de acuerdo con unas reglas determinadas". "La lectura: sumergirse en otros mundos"; "Los recuerdos: el tesoro inestimable de nuestro corazón". Jean Paul decía que "el recuerdo es el paraíso del que nadie puede expulsarnos". El recuerdo constituye un gran consuelo a medida que nos vamos haciendo mayores: la vida ha ido conformando nuestra personalidad y cuantos más años van pasando, más podemos hacer un juicio de valores (intentando ser lo más ecuánimes posibles, aunque ello sea siempre difícil) de lo que ha sido nuestro paso por este mundo, del bien o del mal que hemos podido llegar a hacer. Y cuando llegamos a aquellos recuerdos que nos despiertan sufrimiento o tristeza, debemos ser conscientes de que "fue entonces cuando Dios no nos dejó solos aunque no siempre lo advertimos".

Y siguen los consuelos: "El lugar natal: un consuelo que le habla al alma", "La quietud: en el ámbito del puro ser", lo maravilloso del silencio, disfrutar del silencio en nuestra vida cotidiana, en el bosque, en la

naturaleza, en una iglesia y, nos dice Grün "Sobre todo las iglesias románicas son quietud hecha edificio".

"Conversar: me siento comprendido y nos comprendemos". ¿Quién no ha sentido el poder del consuelo en algunas conversaciones en las que has oído la palabra oportuna en el momento oportuno? ¿Y en aquella ocasión en el que fue uno mismo quien encontró aquella palabra acertada?

¿Qué mayor satisfacción que sentir que has podido hacer el bien a una persona a la que aprecias y que has conseguido servirle de consuelo?

Y finalmente una sorpresa "El vino: gozo místico en momentos deliciosos". El autor nos explica que no sólo podemos experimentar a Dios en la belleza de la creación, sino que también podemos disfrutar de las cosas terrenales y entre sus ejemplos, uno que a mí me toca la fibra interna: "En la Toscana, la cálida noche con un vaso de vino tinto y un trozo de queso, expulsa todos los pensamientos inquietos". ¿Por qué no después de una jornada fatigosa, disfrutar de ese pequeño consuelo, con paz y dejando que la imaginación nos lleve a lugares apacibles?

La conclusión es que debe haber una cierta entente entre las cosas espirituales y las terrenales que nos aporten consuelo. Para Santo Tomás también el baño o el sueño pueden hacerlo. Lo básico, lo que importa es la relación entre el alma y el cuerpo. Conseguir el equilibrio justo en el que lo que es bueno para el cuerpo lo es también para el alma. "Hildegard von Bingen entiende que Dios nos ha dado el cuerpo para que nuestra alma encuentre en él agradable morada".

Maria Infiesta

LA COVA DE BETLEM

Déu ens estima tant que s'ha revestit d'humanitat per poder abraçar, per poder salvar l'home del "no amor", per redimir l'home del pecat. Per amor a les seves criatures humanes, va carregar amb totes les seves malalties carnals i espirituals perquè el mal no tingués l'última paraula, i perquè no fos un impediment per anar amb el Pare, a la casa del Cel, i estimar per sempre de debò i quedar-nos-hi eternament.

I no en va pas tenir prou de fer-se home que, vivint com a tal a la terra, i poc abans d'entregar la seva vida per amor, per al nostre alliberament, es va fer i se segueix fent Pa en la Sagrada Eucaristia, es fa aliment de l'ànima perquè puguem créixer espiritualment ben units a Ell.

La seva gran corredemptora fou i segueix essent la seva pròpia Mare, Maria. Si a nosaltres, homes i dones de la terra, ens alliberà del pecat, a Maria, la seva Mare, entre les infinites gràcies i dons que li concedí, mitjançant la seva mort i resurrecció, destaca la gràcia d'haver-la fet Immaculada des de la seva concepció.

Ja fa més de 2000 anys que Déu va voler entrar a la humanitat a través d'una família humana, formada per Josep, que li va fer de pare, i Maria, que va ser la seva Mare. Avui en dia, Jesús neix en els cors dels pobres... Betlem són tots

aquells cors pobres, buits de tot i purs, disposats a rebre el Bon Déu amb molta llum i escalfor, escalfor i llum que hem de posar nosaltres, llum i escalfor que venen de l'amor que rebem de Déu Pare per omplir aquestes "coves" interiors dels nostres cors i, així, cada cop que aquests cors bateguin, escampin a través nostre, per tot arreu, l'amor de Déu...
Així ho varen comprendre els pastors al bell mig de la foscor de la nit, que tot deixant el bestiar, varen anar a la cova de Betlem, escalfada per un parell d'animals, un bou i una mula, per oferir al Bon Déu nat, les coves humanes dels seus cors ben plenes de llum i d'escalfor, ben plenes d'agraïment, ben plenes d'amor ...
Molt bon Nadal a tothom !!!

Balbina Birba, ofs

Activitat de l'obra social "Pa de Sant Antoni".

Durant aquest any s'han atès un total de 275 persones a les que s'han procurat escoltar i donar suport en tots els aspectes integrals de la persona i la família.
Tot gràcies a l'esforç inestimable dels voluntaris d'aquest servei que hi dediquen el seu temps i esforç.
Hem pogut comptar amb la col·laboració d'altres entitats socials:
Fundació Acollida i Esperança
Obra Social Emilia Riquelme
Fundación Secretariado Gitano
Cáritas Diocesana
I sobre tot amb la inestimable col·laboració dels benefactors, que sense les seves aportacions no seria possible que existís aquest servei social.

EL PRIMER BELÉN VIVIENTE DE LA HISTORIA

En el año 1223, estando Francisco de Asís asentado en la localidad italiana de Greccio, cierto día, se le ocurrió la idea de recrear la Natividad de nuestro Redentor por medio de un Belén Viviente. Corrían las fechas de Adviento y Francisco, que siempre amó de forma dulce y tierna la Navidad, lo dispuso todo para aquella ocasión. El Santo ignoraba que, con ello, iba a crear un precedente en todos los lugares católicos de la cristiandad. Como Francisco quería hacer las cosas bien, pidió licencia al Papa y una vez conseguida su aprobación, movilizó a sus hermanos para disponerlo todo. Encontró una oquedad rocosa en las proximidades de Greccio que le resultó idónea para su propósito. El Santo se las ingenió para transportar hasta allí un viejo pesebre, que procedió a llenar de heno y un buey y una mula que pidió prestado a unos lugareños. Quiso Francisco que todo fuera semejante a aquella noche bendita en la que nacería nuestro Redentor, y que todos los cristianos del mundo celebramos hacia finales de diciembre. Enseguida corrió por Greccio y sus alrededores la voz, anunciando la representación, de tal forma que, a la hora acordada llegaron, desde todas partes, labriegos y campesinos, para dar la Buena Nueva al Niño Dios. Fue una noche festiva. Una noche de

concordia y de paz. Muchos hermanos de la Orden se acercaron desde diferentes puntos de la Región de Umbría. Sonaron los instrumentos musicales y se entonaron viejas trovas italianas. Había un ambiente de camaradería y hermandad y, todos, como una sola voz, alababan a Dios. Francisco no cabía en sí de gozo. Acomodado en un rinconcito de la cueva, lloraba emocionado, mientras seguía las páginas del Evangelio. Luego, con la gente arrodillada delante del pesebre, se celebró una misa. Se cuenta que, entre los asistentes, había un caballero llamado Juan de Greccio, que hacía poco tiempo había dejado atrás la vida terrena, para embarcarse, como Francisco y los suyos, en una vida más espiritual. Este personaje fue testigo de contemplar, entre los brazos de Francisco, a la criatura más clara, luminosa y bendita que jamás vieron ojos humanos. Aquel niño lleno de luz y suavidad, parecía ser, ni más ni menos, que el mismo Dios.

El Belén Viviente de Francisco propició, en aquella comarca, infinidad de conversiones. Muchos fueron los que, a partir de entonces, consagrarían su vida al Señor. El heno del pesebre se convirtió en una reliquia. Una especie de paliativo para curar las enfermedades de los animales y en un revulsivo para todo tipo de plagas. La Representación de la Sagrada Natividad de Jesús fue uno de los grandes regalos que San Francisco de Asís legaría a la posteridad.

Pedro Zacarías OFS.

HORARI DE MISSES DE NADAL I ANY NOU 2018:

Diumenge 24
Vigília de Nadal:
19:00 h. (CAT.)
20:00 h. (CAST.)
24:00 h. Missa del Gall

Dilluns 25
Nadal:
9:00 h. (CAT.)
10:00 h. (CAST.)
11:00 h. (CAT.)
12:00 h. (CAST.)
13:00 h. (CAT.)
14:00 h. (CAST.)
19:00 h. (CAT.)
20:00 h. (CAST.)
21:00 h. (CAT.)

Diumenge 31
Cap d'Any:
9:00 h. (CAT.)
10:00 h. (CAST.)
11:00 h. (CAT.)
12:00 h. (CAST.)
13:00 h. (CAT.)
14:00 h. (CAST.)
19:00 h. (CAT.)
20:00 h. (CAST.)
Exposició del Santíssim
Pregaria per la Pau
Benedicció
21:00 h. (CAT.)

Dilluns 1 de Gener
Any Nou
Solemnitat de Sta. Mª Mare de Deu
9,00 h. (CAT.)
10,00 h. (CAST.)
11,00 h. (CAT.)
12,00 h. (CAST.)
13,00 h. (CAST.)
14:00 h. (CAT.)
19,00 h. (CAT.)
20,00 h. (CAST.)
21,00 h. (CAT.)

PA DE SANT ANTONI, OBRA SOCIAL. FRANCISCANS

Carrer CALAF,16 08021 BARCELONA

Tel. 932092388

www. padesantantoni.com
facebook: pa de sant antoni

e-mail: padesantantoni@gmail.com

Per donatius:
podeu dirigir-vos als Frares del Santuari, a la sagristia, a les caixetes de sant Antoni del temple o al Compte núm.:
ES73 2100 3025 9122 0070 2453